

»Ne, on ne — ali meni je to premalo,« pravi grofič.
»Ti si vedno mali nezadovoljnej,« dostavi grof smehljaje.
»Uganil si, oče; jaz bi se drznil storiti mu več.«
»Koliko več?« vpraša napolradovedno grof, da bi slišal sinkov odgovor.

»Koliko?«

»Je skoro skrivnost, oče!«

»Skrivnost? Razodeni mi jo!«

»Zahtevam mnogo več, oče — vse —« reče naposled grofič.

»Vse?«

»Da, Alfons mi je dober tovariš; pobral mi je čepico iz vode; ali ga smem prijatelja imenovati?« vpraša Gastone.

»Prav, sinko,« odgovori grof ter se tiho razveseli, da ima tako plemenitega sina.

Gastone je sporočil to takoj Alfonsu. Poklical ga je k sebi. Nato sta pa odšla oba do gozdiča, kjer je trepetala svetilka pred kipom Marije in še isti večer sta bila grofič Gastone in vrtnarjev dečko Alfons iskrena prijatelja.

In to prijateljstvo je trajalo v villa de Fiori dolgo, dolgo, dokler ni prišel zloben človek, ki je — žal — strl to sveto vez.

Tarah.

Spisal Janko Polak.

Tarah je bil kipar. Izdeloval je malike, različne vrednosti in velikosti. Imel je dva sina. Enemu je bilo ime Abraham, enemu pa je bilo ime Haran.

Harana je Tarah posebno ljubil.

Nekoč odide Tarah z doma in prepusti kupčijo z maliki svojemu sinu Abrahamu. Abraham pa ni bil dober trgovec.

K njemu pride mož, ki bi si bil rad kupil malika.

»Prijatelj, koliko let šteješ?« ga vpraša Abraham z nasmehom.

»Šestdeset!« odgovori mož.

»Šestdeset?« se začudi Abraham. »In ti si hočeš kupiti boga, ki je bil včeraj še kos marmorja?«

Starca je bilo sram, zato urno odide.

Pa pride k Abrahamu stara ženica in mu donese posodo moke.

»Sin moj!« ga ogovori. »Bodi tako dober in daruj ta mali dar bogovom!« . . .

Pa odide.

Tedaj Abraham vzame kladivo in razbije vse malike. Samo največjega pusti in mu da kladivo v roke.

V tem pride oče domov.

Silno se začudi, ko vidi razbite vse malike.

»Kdo je to naredil?« vpraša ves razjarjen.

»Oče moj!« začne Abraham. »Ko ste bili z doma, je prišla k meni stara ženica in mi je prinesla posodo moke, da jo darujem bogovom. Da ste jih videli, oče! Vsak je hotel imeti moko zase! Tedaj je pa zgrabil največji malik kladivo in pobil z njim vse manjše okolu sebe.«

»To ni res!« zakriči oče. »Maliki, ki jih delam jaz, niso živi!« . . .

»Tako?« se začudi Abraham. »Oče, vi torej sami ne verujete v malike, katere izdelujete in prodajate?«

Oče mu ne odgovori ničesar, ampak ga pelje pred sodnika.

»Ti torej ne veruješ v izdelane malike?« vpraša sodnik Abrahama.

»Ne!« odgovori ta kratko in odločno.

»Pa se ukloni ognju, katerega častim jaz!«

»Zakaj pa ne vodi, ki je močnejša od ognja?«

»Pa se ukloni oblakom!«

»Zakaj pa ne vetru, ki je močnejši od oblakov?«

»No, pa se ukloni vetru!«

»Zakaj pa ne človeku, ki lahko kljubuje ognju, vodi in vetru?«

Sodnik je uvidel, da se Abraham samo norčuje. Ves razjarjen ga da vreči v ogenj.

Haran, ki je stal poleg, pa reče samsebi: »Sedaj sem radoveden, kateri bog bode rešil Abrahama. No, kateri ga pač reši, tistega bodem častil tudi jaz!«

Komaj je izgovoril te besede, že vstopi Abraham nepoškodovan iz ognja.

Varoval ga je Bog! . . .

Silno so se začudili vsi.

»V katerega boga pa veruješ ti?« vpraša sodnik Harana.

»V Abrahamovega!« odgovori Haran ves preplašen.

Sodnik da vreči tudi njega v ogenj.

Toda Harana ni bilo iz ognja . . .

Zakaj Bog ne ljubi in tudi ne varuje omahljivcev!

»Gorje meni! . . . Gorje meni!« . . . zakriči tedaj Tarah in proklinja svoje malike, ki so mu pogubili ljubljenca Harana.

Ne dolgo potem je častil tudi Tarah Boga Abrahamovega.

